Posudek bakalářské práce

Cesta k současné dramatice skrze komedii dell'arte a G. B. Andreiniho,

kterou předložila Edita Dvořáková.

Ústav románských studií FFUK, srpen 2019

Na bakalářské práci Edity Dvořákové s názvem „Cesta k současné dramatice skrze komedii dell'arte a G. B. Andreiniho" již na první pohled zaujme velice propracovaný a promyšlený obsah celé práce. Autorka se rozhodla text rozdělit do několika částí, které ve svém celku podávají jasně uchopenou a metodicky odůvodněnou myšlenku postavení Andreiniho díla v rámci dramatického umění jak v době jeho vzniku, tak i dnes.

Aby E. Dvořáková mohla jasně používat termíny, nejdříve je charakterizuje, a dostáváme tak stručné, ale jasné představení pojmů literárnost, divadelnost, dramatičnost, věnuje se i vztahu dramatu a inscenace. Tento striktně teoretický úvod je ještě doplněný o nastínění raného vývoje dramatického umění – věnuje se existenci a pravděpodobné charakteristice lidového divadla a o něco málo později také dichotomie *komedie dell'arte* a *komedie erudity* (učené).

V druhé části práce autorka aplikuje poznatky z první části na konkrétní příklad, tedy na osobnost Giovana Battisty Andreiniho a jeho hry *Dvě komedie v komedii*. Představení autora je jasné a dostačující, analýza zmíněné hry taktéž. Za funkční považuji rozdělení analýzy na tematický, kompoziční a jazykový plán. Andreiniho hra, jež bezpochyby zaujímá v dějinách divadelního umění význačné místo nejenom díky své vývojové roli, ale také díky tématu, kterému se věnuje, jímž je divadlo na divadle – a jak autorka trefně poznamenává, jedná se o tematiku, která nás v italském prostoru o několik století později přivádí až k známé hře Luigiho Pirandella *Šest postav hledá autora*.

Poté, co je hra (i její autor) stručně, a přesto dostatečně traktována, je v práci věnovaný i prostor (i když jen na několika stranách) současnému divadelnímu provedení Andreiniho hry, které pod názvem „Opus Andreini č. 1: Dvě komedie v komedii" uvádí od roku 2014 v překladu Kateřiny Bohadlové soubor Geisslers Hofcomoedianten.

Z práce čiší zaujetí tématem, autorka dokládá, že nad svými tvrzeními přemýšlí. Považuji za velice přínosný i ten fakt, že se po delší době objevila bakalářská práce, jež reaguje na

současnou kulturní aktivitu, jakou je inscenování Andreiniho hry. Autorka touto reflexí prokázala schopnost reagovat a z akademického pohledu uchopit současné dění.

Obzvláště první, teoretická část práce by si zasloužila poněkud širší či jasnější uvádění citací či přímých odkazů na použité materiály, a to především u uvádění termínů. Takto zevrubně pojatý plán práce by mohl sloužit i jako podklad delší práce, například diplomové, autorce se však výborně podařilo i na omezeném prostoru podat to nejdůležitější. Za zarážející považuji italské resumé, které zřejmě neprošlo žádnou korekturou a objevují se v něm mnohé, často začátečnické chyby, jako je chybné použití členů – vynechaná elize, neznalost rodu podstatného jména apod. (např. „dello campo“, „evoluzione del rilazione“, „l'opinione – dimostrarlo“) – ale i chybná syntax a další nepřesnosti.

Edita Dvořáková však v bakalářské práci prokázala výbornou schopnost analýzy a velice živou formou dokázala zevrubně podat zajímavé a zásadní téma, a dovoluji si říct, že do jisté míry i zaplnila prázdné místo. Její vynikající obeznámenost s traktovanou látkou dokládají nejen jasně stanovený (a dodržený) koncept a její úvahy v průběhu práce, ale i rozhovor s překladatelkou Andreiniho hry připojený jako dodatek.

Bakalářkou práci hodnotím známkou výborně.

Praha, 25. 8. 2019

PhDr. Magdalena Žáčková, Ph.D.

oponentka